

Druhá kapitola

Tallenna se opřela zády o chladnou kůru stromu a zkoumala text před sebou. Někomu, kdo nebyl vzdělán v magických způsobech, se mohly stránky její knihy kouzel zdát jako pouhá nesrozumitelná výprava do říše chaosu a znepokojivosti. Texty tří rozličných jazyků bojovaly o prostor na hladkém pergamentu, každé tvořené odlišnou abecedou a jeden běžící zleva doprava, druhý zprava doleva a třetí shora dolů. Symboly příliš nahlučené, pavoukovité vzory naznačující sílu, kterou dokážou uvolnit.

Pro někoho cizího byla její kniha předmětem, kterého by se měl obávat nebo mu možná nedůvěřovat. Ale Tallenně připomínal domov, Institut, který již po více jak dva tisíce let dlel nad ústím Řeky do Západního oceánu. Slova knihy plula její myslí, kouzla jakoby neseslaná se usazovala do svých mnohokrát prověřených míst, tišící, uklidňující a odplavující vypětí minulého dne.

A bylo to opravdu vypětí.

Poté, co prošli Branou, se cesta rozdělila, pak se rozdělila znovu a pak znovu ještě dvakrát a na každém rozcestí se hádali – až se po třech odbočeních doleva a hořce zvolené pravé odbočce octli ztraceni v zalesněných kaňonech, které ležely pod hřebenem, po němž se táhal zed’.

Slunce už téměř zapadlo, než se jim podařilo najít vhodnou mýtinu, na níž by strávili noc. Zatímco Tallenna držela první hlídku a při této příležitosti memorovala kouzla na další den, Yann postavil svoji jurtu, Kopec si vztyčil svůj stan pro jednoho, Draag aktivoval tranzdimenzionální rakev, kterou prý ukořistil v hrobce nějakého kostěje a Kámen jednoduše padl na zem.

Nyní spali, tiše až na Kamenovo chrápání a občasné posmrkávání.

Konečně byla kouzla na svém místě v Tallennině myslí a ona usoudila, že je čas na druhou hlídku. Dloubla do Kamena a zašeptala, „Máš hlídku.“

Bojovník přikývl a posadil se.

Tallenna spala a kouzla spala s ní.

Rodina považovala Brala za nejstatečnějšího a nejrychlejšího z nich všech; cožpak jej nepojmenovali „Rychlé Prsty Lesklé Bral“ na počest jeho schopností?

Pravda, někteří byli žárliví, ale i ti chápali, že on, samojediný mezi rodinou, měl schopnost a odvalu čelit velkým lidem, kteří strávili odpoledne blouděním kaňony.

Přibližoval se k jejich táboru, opatrně odsunoval stranou listí, až je uviděl. Nespali ve stromech jako rodina, ani v hnízdech z kamene, jako vysoký lid, ale na lesní podlaze, v hnízdech z kůže a látky.

Jeden z nich byl vzhůru, ale bez pohybu, oči bez jiskry zírající z prázdné tváře. Bral se pohnul vpřed, plíže se temnotou, jeden tichý krok následovaný druhým a pak dalším.

Pod jeho palci zapraskala větévka.

Velká osoba se otočila, podívala se, soustředěně.

A pak se podívala víc.

Bral strnul, připraven k útěku, srdce bušící v hrudi.

Ale velká osoba jednoduše pozorovala, klidně.

Otec všehomíra se na okamžik zarazil a pak promluvil. „Možná by pomohlo, kdybych zrekapituloval věci. Něco, co vypadá jako dvě stopy vysoká, dvounohá opice vlezlo do tábora, prošlo kolem tebe a koní a nyní se pokouší rozdělat šňůrky na vchodu do Kopcova stanu.

Spáč kývne. „Fajn.“

Otec všehomíra je několik vteřin zticha, pak pokračuje. „Nyní se mu podařilo vchod otevřít a leze škvírou dovnitř.“

„V pořádku.“

Okolo stolu je ticho, ticho, o němž začíná Spáč mít podezření, že je namířeno vůči němu.

„Takže čekáme, správně?“ zeptá se. „Čekáme, dokud není správný okamžik k útoku, jo?“

Válečník se k němu nakloní, ignoruje hněvivý pohled Otce všehomíra. „Ne. Čekáme, až nás vzbudíš, imbecile!“

„Och. Správně.“

Kopec byl vprostřed poměrně rozkošného snu zahrnujícího jeho samotného, dvojici velkých a chlupatých nohou a poměrně atraktivní pŕlčici, které ty nohy patřily, když se Kamenův křik rozlehl táborem.

Převalil se, odrazil se od stále spícího těla Lopaty, posadil se a shledal, že zírá přímo do opičí tváře, která ztvárňovala překvapivou nevinnost vzhledem k tomu, že opičák měl právě obě paže zanořené hluboko v Kopcově batohu.

„Oj!“ vykřikl. Později jej napadlo, že to nebyl právě nejinteligentnější způsob jak iniciovat mezidruhový kontakt; ale abychom byli féroví, jako pokus o komunikaci to bylo zřejmě jak účinnější, tak méně pokrytecké než následující prohlášení.

„To je můj prokletý batoh, ty zlodějský skrčku!“

Opice na něj zazírala. Zmítání látky batohu na okamžik ustalo a pak začalo nanovo, ale nyní sotva postřehnutelné – jako by si opice myslela, že pokud se bude Kopcovými věcmi probírat opravdu, opravdu pomalu, Kopec si toho nějak nevšimne.

Lopata zafrkal ze sna, podíval se na opici, podíval se zpět na Kopce a vydal zakňučení, v němž se mísil zmatek se špetkou závisti.

„Já ho nezval,“ řekl Kopec.

Obrátili zraky k opici.

Opice na ně zacivěla zpátky.

A zírali.

A zírali.

A zírali.

A zírali.

„Možná bychom si měli hodit na iniciativu?“

Čtyři sady kůstek zachřestily po mramorovém povrchu stolu.

„Pět!“

„Dva“

„Tři.“

Pauza.

„Pardon. Ehm. Správně.“

Spáč hodil své kůstky po stole.

„Hm. To je...“

„Tři.“

„Jo.“

Kopec skočil vpřed na opici, popadl ji a pak se kutálel k centrální tyči stanu, čímž spustil matoucí sérii událostí, v nichž – v žádném jasném pořadí – se opice vykroutila ze sevření, stan spadl, Lopata kousl po opici, ale skončil s tlamou plnou stanu, Kopec se pokusil vstát, ale přepadl přes stanovou tyč a opice proklouzla kolabujícím východem a utíkala pryč –

zanechávajíc za sebou chaotický, vzdouvající se pahorek, který byl ze tří částí stan, ze dvou částí pes a z jedné části nasraný půlčik.

Tlumené výkřiky našly cestu ke Kopcovým uším i přes zmačkané plátno.

Yann: „Myslím, že je vyděšná!“

Draag: „Měla by být! A teď – kde? Co? Klatě!“

Tallenna: „Kdybyste prostě jen uhnuli z cesty, sešlu na ni okouzlení!“

Draag: „Ne počkej, mám ji. Ano. Ne-“

Yann: „Opatrně.“

Výkřiky pokračují, mizí a zase zesilují, jak se Kopec kroutí v záhybech. O třicet nebo tak nějak klaustrofobických vteřin později nalezne východ a prosouká se ven, následován o chvíli později funicí Lopatou.

Kopec rychle zhodnotí situaci – Yann přikrčený na okraji mýtiny, Tallenna ostražitě zaklekla u táborového ohně, Kámen tyčící vedle Tallenny – a velmi rychle vyhodnotí, co chybí.

„Kde je Draag?“

Yann ukáže po stezce, která vede z mýtiny. „Někde tam.“

„Kde je opice?“

„Asi dvě vteřiny před Draagem.“

Kopec vytáhne ze zbytků stanu sedlo, připlácne jej Lopatě na záda a začne utahovat různé podpěny a řemení. „Byl rozrušený?“

„Kdo?“ zeptá se Tallenna. „Draag nebo ten opičák?“

„Kterýkoliv z nich.“

„No Draag byl – pokusil se ji lapit, když pelášila kolem něj a skončil s tváří plnou špíny. Mířil za ní a přísahal pomstu.“

„Jo, protože v sejmutí dvoustopé neozbrojené opice je tolik slávy.“

„Znáte Draaga.“

„Vzala ti něco?“ zeptá se Yann.

„Nevím,“ odpoví Kopec, když utahuje poslední pás a pak naskočí na Lopatu. „Myslím, že ji chytím a optám se.“

„Pospěš si.“

Zeleň se míhala Kopcovi nad hlavou. Bylo mnoho okamžiků v jeho životě, kdy byl vděčný za to, že je půlčík a ne člověk a řídit se úzkou lesní pešinou obsahující mnoho z těch věcí, kterým lidé říkali „větve ve výši hlavy“ bylo jedním z nich.

Draagovitě znějící výkřiky z míst před ním se stávaly hlasitější nebo víc nasrané, nebo obojí a byly doprovázeny řičením, které nabývalo na intenzitě. Kopec poháněl Lopatu k něčemu, co bychom v případě koně nazvali trysk, a pes zareagoval jen s chvilkovým zpožděním něčím, co bylo, pokud ne přímo trysk, pak alespoň nadšená verze cvalu.

Cesta se vinula, kroutila a zase vinula a pak – když byla v nebezpečí stát se nerozhodnou – skončila, vrhající se do krátké úzké strže, který se otevírala do malé šterkovité pláže, která přecházela do úzké, ale prudce tekoucí říčky.

Bylo to prostředí, které jako by bylo stvořeno pro frázi „slepá ulička¹“, situace, která zdá se těšila Draaga – který stál v ústí strže – méně pak opici, která si bouřícími vodami říčky kryla záda.

Zahnali jsme toho malého bastarda do kouta!“ křikl Draag. „Zablokuj cestu ven a pošli psa, aby mi ji nadehnal.“

„Možná bychom s ní měli zkusit promluvit.“

Draag se podíval přes rameno a hodil po Kopcovi hnusný pohled. „Je to opice. Co chceš probírat? Banány? Prostě pošli toho zavšiveného psa!“

Kopec zapískal na Lopatu a nerozhodně zamával směrem k Draagovi. „No běž chlapče.“

Lopata se na něj zmateně ohlédl. Pak zavyl a posadil se.

„K ničemu,“ mlaskl roztrpčeně Draag.

„Vypadá snad jako ovčácký pes?“

„Ne, ale nevypadá moc ani jako jezdecký pes.“

„No není v něm ani zbla ovčáka!“

„Myslím, že to je teď jasné.“

Otec všehomíra se podíval do svých poznámek. Písmo na rytých žulových destičkách vypadalo tak úhledně. „Navzdory svému vzhledu,“ stálo tam, „jsou O'Lammové ve skutečnosti inteligentní, rozumnou rasou, která může poskytnout cenné informace o Dalekých krajích a jejich obyvatelích.“

Z druhé strany stolu se ozve zachřestění.

„Dva úspěchy na zápasení,“ oznámí Válečník.

¹ V originále tedy „dead end“ neboli mrtvý konec, což je nepřeložitelný dvojsmysl.

Opice se prosmýkla kolem ležícího Draaga – který uklouzl na mechem pokrytém kameni a nyní ležel napůl v řece, hlavou dovnitř, kopaje nohama – a běžela přímo ke Kopci. To byla pro Kopce zcela nová situace, jehož standardní bojová technika spočívala v drsném úderu hlavou do koulí, následovaném dupnutím na jakoukoliv vytrčenou končetinu. Bylo legrační, že se to ukázalo být též standardní bojovou technikou opice.

O několik vteřin později se Draag dobelhal ke Kopci. „Kam zmizela?“ naléhal, buď nehledící nebo ignorující fakt, že půlčik leží ve fetální pozici s a zoufale si chrání koule.

Kopec vytrčil ruku a mávl slabě zpět ke strži. „Tamtudy,“ zachroptěl. Draag se belhal pryč.

„Čtyři úspěchy!“ ohlásil Válečník.

Otec všehomíra si povzdechl. „Všiml sis opice schovávající se v křoví nalevo od cesty. Vypadá vyděšen.“

„Už toho mám dost!“ řekne Válečník. „Aktivuji ohnivou schopnost Zpěváka smrti.“

Paní se nakloní kupředu. „Je opravdu nutné plýtvat dávkou na tak malou opičku?“

„Je to otázka cti a prestiže. Potřebujeme ukázat obyvatelům Dalekých krajů, že si s námi nemohou zahrávat.“

Šašek se ušklíbne. „Protože to nejde, aby nás opice nerespektovaly, že ne?“

„Přesně.“

Válečník hodí kůstkami, počítá a pak se zarazí. „Jeden úspěch?“ oznámí s víc než jen náznakem ostražitého podezření.

„Měl kryt, takže jsi minul,“ řekne mu Otec všehomíra. „Ale zapálil jsi křoví před ním. Vidíš jej utíkat dolů po cestě.!”

„Pak vypálím znovu.“

Kůstky se znovu kutálí a skotačí po stole, až konečně dojde k jejich zastavení. Zastavení, které, jak prozradí Válečnickovo zamračení, není k jeho spokojenosti.

Šašek se nakloní kupředu, s úšklebkem na tváři. „Nic, nic, nic, nic, nic a, ano, to bude další nic. Takže dohromady nic.“

„Zapálil jsi nějaké další křoví podél cesty,“ řekne Otec všehomíra.

„Pokud mohu, tak vstanu a motám se směrem za ním,“ říká Šašek. „Než se mu podaří podpálit celý les.“

Otec všehomíra přikývne a pak promluví. „Opice peláší po padlém kmeni, který vede přes řeku a mizí v křoví na opačném břehu.“

Válečník si poposedne dozadu, rozpřáhne ruce na tváři přehnaný výraz zmatení. „Jak může cesta překračovat řeku, když vede od řeky?“

„Zatáčí se.“

„To jsi neříkal.“

„No, ale neříkal jsem ani, že jde přímo. Pokud bych popisoval každou zatáčku či zákrut na každé cestě nebo stezce, trvala by hra věčnost.“

Otec všehomíra se podívá na přesýpací hodiny, které sedí na pilíři po straně místnosti, věčný písek nekonečně proudící jejich středem.

„Spěcháme někam?“ zeptá se Šašek.

„Ne, jen jsem prostě doufal, že dnes celý příběh uzavřeme.“

„Proč?“ zeptá se Obchodník.

Otec všehomíra se na chvíli zarazí, zmítán pochybami, nejistý, zda promluvit a nerozhodný ohledně toho, co říct. „No, jdu na tuhle věčnou Konferenci Vše-Multiverzních Nejmocnějších Bytostí a bylo by pěkné, moci o tom vypovědět ostatními.“

„No, nemusíš vše dokončit, abys jim o tom mohl vyprávět,“ namítne Paní.

„Ne, ale víte, jací jsou.“ Otec všehomíra sklopí rozpačitě pohled k zemi. „Zvláště ten nafoukanec s tím och-tak-logickým smrtelným světem.“

„Ten s tím pěkně vypadajícím synkem?“ zeptá se Paní.

„To je on. Ptám se, co je tak zajímavého na kulatých světech a-“ Otec všehomíra naznačí prsty uvozovky, „-mechanice nebeských těles.“

„Vnitřní soudržnost?“ navrhone Šašek.

„Že dělá z vyznávání nejvyššího tvůrce záležitost víry a nikoliv fakt?“ přisadí si Obchodník.

Otec všehomíra po nich postupně vrhne pohledem. „No dobře, možná, ale musí kvůli tomu být tak blazeovaný? Přísahám, jestli mi ještě jednou řekne o tom, jak vytvořil svou říši za šest dní, tak...“

Odmlčí se. „Každopádně, zpátky v táboře-“

Válečník jej přeruší. „Táboře? Mířil jsem po kládě za opicí!“

„Ale opice už je dávno pryč!“

„Jak to? Byl jsem přímo za ní. Nemůžu za to, že ses rozhodl přerušit hru, a pět minut si stěžovat na to, že mají jiní lidé lepší světy než ty.“

Otec všehomíra si povzdechne. „Dobře, jsi přímo za opici. Ale kmen je poměrně úzký a dost kluzký, a pod ním je opravdu ostře se ženoucí proud.“

„Jasně, jansě. Přecházím po kmeni.“

„Budeš potřebovat dva úspěchy, abys přešel.“

Kůstky zatančí na stole a následuje dlouhá chvíle ticha. Pět tváří se podívá na Otce všehomíra v očekávání rozhodnutí.

„Dobře, jeden úspěch. Posunul ses kousek po kládě, ale pak tě zarazilo jedno zvlášť kluzké místo. Myslíš, že by ses měl raději vrátit.“

„Pokračuji!“ prohlásí Válečník a hodí kůstkami ještě jednou. „Zasraně!“ zařve, když vidí výsledek. Popadne kůstky a mrskne je před Spáče a popadne místo toho Spáčovy kůstky, jako náhradu.

„Stáváme se pověřivými, že?“ zeptá se zvesela Šašek.

Otec všehomíra vypadá mrzutě. Opravdu hodně se kymácíš a potřebuješ znovu nabýt rovnováhy. Potřebuješ jeden úspěch.“

„Fajn!“ odeskne Válečník. Kůstky hněvivě rachotí po stole, ale když ustanou, je jasné z jeho zakaboněného výrazu a Šaškova úšklebku, že výsledek není tím, v co doufal.

„Takže hádám, že jsem spadl do řeky,“ křikne Válečník.

„Ne,“ odpoví Otec všehomíra. „Sklouzl jsi z kmene, ale jeden úspěch by znamenal, že se ti podaří zachytit, když kolem něj padáš.“

Válečník se chopí kůstek a znovu jimi hodí po stole.

Šašek se nakloní dopředu, aby spočítal výsledek. „No a teď jsi v řece,“ prohlásí.

Stále si drže svoje půlčictví, dosáhl Kopec konce cesty právě včas, aby viděl Draaga, jak se zakymácel nejprve na jednu stranu, pak na druhou, uklouzl a učinil zoufalý pokus chytit se kmene, z něhož spadl a konečně zahučel do řeky, kde byl vystříknutí z jeho pádu téměř ztraceno zuřícím a pěnícím proudem.

Vynořil se, potopil – pravou rukou tvrdohlavě svíraje svůj meč černý jako noc – a pak se naposledy potopil. Lopata přiklusal nahoru a pak podíval se na svého pána.

Kopec chvíli zíral na bouřící vody, pak si povzdechl a pak zapískal na psa. „Pojď chlapče, vrátíme se.“